

TEOSOFIAN SANOMA LUOMAKUNNILLE, 2

Pekka Ervastin esitelmä 9.5.1926

Luonnonhenkien ja -haltioiden maailmaa tutkiessa joudumme kosketukseen sangen merkillisen ja salaperäisen maailman kanssa. Nykyajan ihmiset luulevat tietysti, että mitään semmoista maailmaa ei ole olemassa; meidän tietemme ei ole todistanut luonnonhenkien ja -haltioiden olemassaoloa. Ja vaikka me ihmiset saattaisimme uskoakin, että vainajia on olemassa, että ihminen on olemassa kuoleman jälkeen, niin vaikea on ihmisten uskoa tuommoisiin ihmeellisiin ja salaperäisiin olentoihin kuin haltiat ja luonnonhenget. Vanhat kansat saattoivat, kuten meidän tiedemiehemme sanovat, kansoittaa luonnon kaikenlaisilla haltioilla, mutta ne olivat niin lapsellisia, ja tahtoivat sillä tavalla selittää luonnonilmiöitä, kun he eivät saattaneet ymmärtää, että muunlaista elämää saattoi olla, kuin mitä heissä itsessään liikkui. Sentähden luonnonilmiöitä aikaan saattamassa täytyi olla ihmisen kaltaisia olentoja. Vanhat kansat elivät tällaisessa taikauskossa, mutta nykyajan ihmiset, jotka olivat valistuneita, eivät usko luonnonhenkiin, eli tonttuihin eikä keijukaisiin; ne ovat vain satuja.

Ja kuitenkin kun salatieteilijöinä – parasta on käyttää sitä nimeä – tutkimme tätä luonnon näkymätöntä puolta ja joudumme kosketuksiin haltioiden ja luonnonhenkien kanssa, ja huomaamme, ettei vanhojen kansojen käsitys ole ollut taikauskoa, niin silloin me samalla huomaamme, että vaikka me nykyään kiellämme niin olemassaolon ja vaikka me sanomme taikauskoksi vanhojen uskoa, niin ihmiskunta on aina ollut tekemisessä ja sangen läheisessä tekemisessä näiden luonnonhenkien, haltioiden kanssa, niin läheisessä, ettei se ole koskenut ainoastaan ihmisen ulkonaista elämää, ei ainoastaan hänen elämäänsä luonnossa ja aineessa, vaan että se on suorastaan koskenut hänen omaa sielullista psykologiaansa.

Hänen oma sielunelämänsä on ollut mitä läheisimmässä tekemisissä niiden kanssa. Meidän päivinämmä ihmiskunta, joka kieltää noiden henkien olemassaolon, ei siitä suorastaan mitään tiedä, ja kuitenkin tänä päivänä on ihmiskunta tekemisissä niiden kanssa.

Jos heitämme silmäyksen taaksepäin muinaisiin aikoihin, huomaamme, että vanhat kansat olivat yleensä semmoisella kannalla luonnonhaltioihin nähden, että niitä oli jollakin tavalla palveltava; ne olivat jumalallisia olentoja, ja niitä piti palvella kuin Jumalaa. Vanhat kansat olivat polyteistejä, ja vastapainoksi me viittaamme juutalaisiin, jotka olivat monoteistejä. Tämä tarkoittaa sitä, että vanhat kansat uskoivat luonnonhaltioihin, joita luonto on täynnä, ja niiden palvontaan. Tämä oli vanhojen luonnonkansojen maailmankatsomus. Ja vaikka me täydellä syyllä sanomme, että he siinä alistuivat liian paljon, koska ne olennot eivät ole palvomisen arvoisia, niin meidän täytyy sanoa, että se palvonta johtui siitä, että niitä oli olemassa. Meidän ei tarvitse muistaa muita kuin Mooseksen kymmentä käskyä, jotka kristikunnassa on; niitä on toisella tavalla paloitetu kristinuskossa, kuin mitä ne alkuaan olivat. Jokainen kristikunnassa tietää, että toinen käsky puhuu Jumalan palvomisesta ja nimenomaan kieltää Juudan kansaa tekemästä mitään kuvia Jumalasta ja niitä palvelemasta. Ja siinä toisessa käskyssä, niinkuin se on alkuperäisessä Mooseksen kirjassa, sanotaan: „Älä tee itsellesi mitään palvottavaa kuvaa niistä olennoista, jotka ovat maan päällä, alla, ilmassa tai vedessä“. Se käsky viittaa itse asiassa siihen, että vanhat kansat, jotka näkivät noita luonnonhaltioita – ainakin jotkut ihmiset heidän joukossaan näkivät niitä –, rupesivat niitä palvomaan. Nuo luonnonhenget, jotka näkyivät suurina, ihanina olentoina, ja varsinkin ilman henget, ilmattaret, jotka saattoivat esiintyä tietävän ihmisen katseelle aivan jumalallisen kauniina ihmisolentoina, pakoittivat ihmiset uskomaan, että he olivat hyvin merkillisiä jumalia. Ja ihmiset palvoivat heitä.

Tämä kaikki johtui siitä, että ihmiset olivat silloin vähemmän filosofeja kuin nyt. Nyt jokainen ihminen osaa ajatella, että Jumala on yksi, eikä voi olla muuta kuin yksi. Mutta silloin oli luonnollista, että kun tuommoisia olentoja nähtiin, ne tuntuivat jumalilta ja palvottavilta. Sentähden emme saata ihmetellä vanhojen kansojen haltiapalvontaa.

Jos me käännämme katseemme pois noista vanhoista ajoista ja ajatteleme meidän aikaamme, niin huomaamme, että meidän aikanamme on olemassa muuan ilmiö, jossa nykyään ihmiset lankeavat, voimme sanoa, aivan yhtä suureen erehdykseen kuin vanhat kansat. Se on toisenlainen nykyään, mutta aivan saman suuntainen. Silloin muinaisina aikoina kansat palvoivat luonnonhenkiä, jotka eivät olleet edes kuolemattomia olentoja, meidän aikanamme ihmiset taas erehtyvät uskomaan, että nuo luonnonhenget ovat kuolleita ihmisiä, vainajia. Ja tämä erehdys on erikoisesti vallalla. Katsokaamme suurta spiritististä liikettä. Varsinkin nyt maailmansodan jälkeen spiritistinen seurustelu vainajien kanssa on voittanut suurta alaa. Nyt jokainen ihminen tahtoo seurustella rakkaitten vainajiensa kanssa ja olla istunnoissa läsnä.

Kun tuollaista spiritististä istuntoa salatieteellisesti tutkii, silloin tekee sen hämmästyttävän huomion, josta Mad. Blavatsky aina huomautti ja yhtämittaa puhui, ja mistä johtui, etteivät spiritistit katsoneet Mad. Blavatskya mielihyvällä. Mad. Blavatsky nimittäin kielsi, että noita kuolleiden henkiä aina olisi ollut mukana istunnoissa. Spiritismi silloin Mad. Blavatskyn aikana oli sängen kritiikitöntä; se eli siinä uskossa, ettei muita intelligenttejä olentoja ollut näkymättömässä maailmassa kuin vainajat, joten henget, jotka lähestyivät eläviä ihmisiä istunnoissa, olivat aina vainajia. Ja me tiedämme, kuinka moniin naurettaviin yksityisseikkoihin se johti. Lopulta kuka tahansa saattoi olla mediumi ja ladella mitä pajunköyttä tahansa, ja se meni täydestä istunnossa oleviin. Sentähden oli hämmästyttävää, kun Mad.

Blavatsky julisti, että harvoin vainajat esiintyvät noissa istunnoissa, vaan ne ovat luonnonhenkiä.

Kun katselemme spiritististä liikettä nykyään, niin huomaamme, että monet tieteelliset tutkijat ovat tulleet siihen, että hyvin harvoin voidaan todistaa, että vainajan henki olisi läsnä spiritistisissä istunnoissa. Mitä se on, sitä eivät tiedemiehet osaa sanoa, he puhuvat ihmisen psyykkisistä voimista. He eivät osaa ottaa lukuun, että luonnossa on olemassa luonnonhenkiä ja haltioita ja että ne voivat näytellä suurta osaa kaikessa spiritistisessä esiintymisessä. Mutta se, joka on ollut tilaisuudessa tutkimaan sisäiseltä kannalta spiritististä istuntoa, hän päinvastoin tietää, ettei mikään ole niin lähellä kuin noiden luonnonhenkien myötävaikutus. Tällaisessa istunnossa nämä luonnonhenget katselevat, mitä ajatuskuvia on läsnäolevien mielessä, ja kun ne näkevät, että tuo ja tuo suree semmoista ja semmoista ihmistä, silloin ne ottavat hänen eetteriainettaan ja muodostavat itse sitä vielä. Ja ne saavat vielä astraalisen haamunkin mukaan, joka tekee esiintyvän olennon täydellisesti jonkun rakkaan vainajan näköiseksi. Se esiintyvä olento saattaa täydellisesti muistuttaa rakasta vainajaa sentähden, että siinä on tuon vainajan jokin olemuspuoli.

Tämä ei ole mitään vainajien pilkantekoa eikä myös mitään elävien ihmisten lohdutuksen riistämistä; se on ainoastaan esitys siitä, mitä mahdollisuuksia on luonnossa. Niin pian kuin kuollut ihminen on vetäytynyt omaan itseensä ja ajattelee henkistä elämää, silloin hänellä ei ole mitään omakohtaista vetovoimaa tänne maahan; häntä voidaan „siteerata“, kuten vanhat maagikot sanoivat, kutsua, mutta se ei ole hyvä, sillä on, kuten sanotaan „antakaa kuolleiden levätä rauhassa“. Mutta useimmissa tapauksissa ei kutsuta kuolemattomia henkiä, vaan heidän astraalisia ruumiitaan tai ajatuskuvia. Ja mitä tekee asian monimutkaisemmaksi, on se, että luonnonhaltiat voivat omaksi huvikseen pukeutua niihin muotoihin ja näytellä teatteria. Nämä luonnonhaltiat ovat puoleksi eläimellisiä olentoja; eivät he ole

inhimillisiä olentoja, että heillä olisi ajatteleva, järkevä, vastuunalainen minä. He ovat hyvin lähellä meidän jokapäiväistä elämäämme, joskaan eivät suorastaan tontut ole, sillä ne vähän välttävät tätä jokapäiväistä melua, ne voivat kyllä olla maan sisällä museon tai kirkon alla kaupungeissakin.

Mutta lukuunottamatta näitä aineellisempia luonnonhenkiä on olemassa ilmassa paljon haltioita, pieniä sekä suuria, ja kaikki nämä olennot ovat erikoisen huvitettuja ihmisten elämästä. On kuin ne ymmärtäisivät, että ne oppivat siitä, että seuraavat ihmisten puuhia ja hommia. Sentähden ne koettavat sekaantua meidän elämäämme, ne eivät voi sitä tehdä, kun ovat aineettomia, mutta jos meistä lähtee elämänvoimaa ulos, kun olemme mediumistisia, silloin ne käyttävät sitä hyväkseen ja sekaantuvat meidän elämäämme. Niistä on kaikki hyvin lystiä, ne eivät voi surra; niille on olemassaolo puhdasta nautintoa ja iloa.

Sentähden me voimme aivan hyvin ymmärtää ja nähdä, että nämä luonnonhenget hyvin paljon sekaantuvat spiritistisiin istuntoihin. Ja Mad. Blavatskylle oli suuri suru, ettei hän osannut tuoda niin selvästi tätä asiaa esille, että ihmiset olisivat sen ymmärtäneet. – Mutta tieteelliseltä taholta on kyllä teroitettu, että vainajat ovat hyvin harvoin mukana istunnoissa. Tieteellisen tutkimuksen suuri ansio on se, että se pysyy skeptillisellä kannalla, ja se juuri on pelastanut tästäkin suuresta harhasta, johon olisimme voineet joutua spiritististen kokeilujen kautta.

Mutta ei tuo palvonta, jota vanhat kansat harjoittivat, eikä tämä meidän aikamme tavallaan „vainajien palvonta“ vielä ollenkaan ratkaise meidän oikeaa suhdettamme luonnonvaltakuntien maailmaan. Me olemme ihmisinä aivan toiseen suhteeseen kutsutut. Itse asiassa minä sanon nyt ensin suuresti hämmästyttävän seikan. Muistaakseni viime syksynä jonkin luentosarjan yhteydessä oli puhetta siitä, että vanhat kabbalistit kertovat sangen ihmeellisiä asioita ihmiskunnan syntymisestä. Koko ihmiskunta ei ole syntynyt Aadamista ja Eevasta, vaan osa, kaikki Kain-olennot ovat syntyneet sillä

tavalla, että Eeva oli ollut yhteydessä erään jumalan, henkiolennon kanssa. Aadam samoin oli ollut yhteydessä jonkin henkiolennon kanssa, ja siitä polveutui muita olentoja. Tuo sangen ihmeellinen kertomus valaisee ihmisluonteita, joista osa on Aabel-luonteita, osa Kain-luonteita. Abel-luonteiset ylläpitivät sitä rauhallisuutta, että olot pysyvät semmoisina kuin ovat; Kain-luonteet ovat niitä tyytymättömiä, jotka eivät tyydy oleviin oloihin, vaan luovat uutta kulttuuria. Ihmiskunta ei menisi ilman Kain-luonteita eteenpäin, joskin ehkä eläisi rauhassa ja onnessa. Sentähden on tuossa vanhassa kabbalistisessa luomiskertomuksessa hyvin merkillistä sisältöä.

Jos otamme Paracelsuksen tai jonkun muun keskiaikaisen kabbalistisen kirjailijan ja tutkimme heidän oppiaan, niin huomaamme sangen merkillisen asian. Näin he opettivat: Aadamille ja Eevalle ei suinkaan ollut välttämätöntä langeta; ne lankesivat, mutta se oli siinä, että he saivat tällaiset aineelliset ruumiit; ja ne ruumiit sitten oppivat synnyttämään ja jatkamaan sukua. Se lankeeminen oli sukupuolista laatua; mutta se oli siinä, että Aadam ja Eeva alkoivat sukupuolisesti jatkaa sukua. Tarkoitus ei ollut, että ihmiskunta olisi langennut tällaiseen karkeaan aineelliseen tilaan, jossa näin jatketaan sukua, vaan tarkoitus oli se, että ihmiset olisivat säilyttäneet itsessään koko sen luomismahdollisuuden, että jokainen ihminen olisi ollut kokonainen ihminen. Nyt ihmiset ovat puolinaisia, ja vasta yhdessä muodostavat kokonaisuuden, niin että voivat jatkaa sukua. Tarkoitus oli, että ihmiset olisivat itsessään olleet kokonaisia ja silloin he olisivat voineet elää äärettömän kauan aineellisessa ruumiissa, joka ei olisi ollut niin karkea kuin tämä. Ihmiset olisivat silloin voineet elää melkein kuolemattomina olentoina.

Eikö ihmisellä silloin olisi ollut mitään luomistehtävää, eikö hän olisi synnyttänyt uusia olentoja? Olisi ehdottomasti. Nyt hän on vain langennut ja kulkee läpi vaikean koulun ja oppii siitä, mitä hän olisi voinut oppia silloinkin, kun olisi pysynyt

lankeamattomana. Ja millä tavalla hän olisi silloin luonut? Hän olisi silloin luonut ainoastaan jumalien kanssa, luonnon näkymättömien olentojen kanssa luonut. – Näin kertoivat vanhat kabbalistit.

Tämä voi tuntua hyvin ihmeelliseltä. Ja jos otamme vanhoja kabbalistisia teoksia, saamme lukea sangen merkillisiä asioita. Muistuu mieleeni eräs semmoinen teos, joka ilmestyi Parisissa v. 1670. Sen oli kirjoittanut _____ ja sen nimi oli „Le comte de Kabbali“ = kreivi de Kabbali. Se herätti silloin suurta huomiota, ja erittäinkin ylhäiset naiset lukivat sitä suurella mielenkiinnolla. Se on mitä ihmeellisin ja kriitikkojen mielestä ehkä mitä epäsiiveillisin kirja. Siinä puhutaan, että todelliset filosofit ovat filosofeja sen nojalla, että vapautuvat naisten vaikutusvallasta. Ensimmäinen askel on se, että kieltää naisten vaikutusvallan, ei saa olla missään tekemisissä naismaailman kanssa. Se on ensimmäinen askel, jos tahtoo tulla filosofiksi. Ja sitten on se, että valitsee puolisokseen jonkin näkymättömän olennon luonnonvaltakunnasta. Siinä puhutaan, että sylfit, ilmattaret ja undiinit, vellamot, ovat sopivimmat filosofille puolisoksi. Sitten siinä kerrotaan, kuinka filosofi, joka on saanut nähdä näitä haltioita, ei voisikaan enää tuntea mitään ihastusta naisiin maan päällä, sillä nuo haltiat ovat niin kauniita, että filosofi tuntee selvästi, että hänellä on paljon ihanampi puoliso kuin jollakin miehellä maan päällä.

Tämä ei siis ole millään tavalla naisia imarteleva kirja, mutta naiset olivat siihen hyvin ihastuneet. – Siinä kirjassa kerrotaan kaikenlaisia esimerkkejä. Siinä kerrotaan mm. eräästä filosofista, joka oli ottanut puolisokseen erään ilmanhaltian. Mutta kuinka olikaan, tämä filosofi ihastui erääseen naiseen näkyvässä maailmassa ja päätti mennä hänen kanssaan naimisiin. Hän tuli siis uskottomaksi tuolle jumalalliselle olennoille. Sitten hän kutsui ystävänsä kokoon ja tahtoi esittää heille maallisen morsiamensa. Mutta kun he istuivat päivällispöydässä, tuli keskelle pöytää ilmasta mitä suloisin naisen jalka. Kaikki näkivät sen ja

hämmästyivät, mutta samalla ihastuivat: „Kuinka voi mitään niin kaunista olla!“ Ja tuo filosofi, joka aikoi olla uskoton, tunsu hetimiten näkymättömän puolisonsa jalaksi ja pelästyti niin, että kuoli. Tässä kerrotaan siis, että on vaarallista olla uskoton, sillä luonnonhenget ovat kovia kostamaan.

Jos tämmöisen kirjan ottaa karkealla tavalla, voi se tuntua epäsiiveilliseltä, sillä siinä kerrotaan, että filosofit menevät naimisiin näkymättömien olentojen kanssa ja synnyttävät niiden kanssa lapsia. Ja me tiedämme, että keskiajalla on paljon tämmöisiä kertomuksia. – Eräs legenda niiltä ajoilta oli kertomus eräästä ritarista, ranskalaisesta aatelismiehestä, joka ihastui vellamoiseen, undiiniin, ja meni avioliittoon hänen kanssaan. Tämä undiini oli aivan näkyvä niinkuin nainen ainakin tässä näkyvässä maailmassa, mutta satumaisen kaunis. Hän antoi heti miehelleen hyvin komean linnan, ja he elivät useampia vuosia mitä onnellisimmassa avioliitossa. Mutta tuo haltia oli rakennuttanut korkean tornin linnaan, ja hän sanoi miehelleen: „Sinne tornissa olevaan kamariin älä koskaan tule! anna minun siellä olla yksin aina klo 6:sta lauantai-illasta seuraavaan aamuun. Olen uskollinen puoliso, mutta älä tahdo tietää tätä salaisuutta.“ – Ja mies kunnioitti puolisoaan eikä häirinnyt häntä. Mutta sitten eräs hänen ystävänsä sanoi hänelle: „Mikä mies se on, joka tuommoiseen alistuu; onhan selvää, että hän on toisen rakastajatar ja ottaa tuon toisen miehen siellä vastaan“. Ja tämä ystävä ärsytti ritaria niin, että hän päätti kerran, kun häntä vaivasi julma mustasukkaisuus, ottaa selvän asiasta. Eräänä lauantai-iltana hän hiipi torniin, ja kun hän tuli kamarin ovelle, hän oli kuulevinaan puhetta sisältä. Silloin hyökkäsi hän ovesta sisään. Kamala huuto kuului, ja hän näki kyllä oman vaimonsa, mutta semmoisena juuri, kuin me kuvittelemme vellamoiset: hänen ruumiinsa alapuoli oli kuin kalan, ja käsivarsien asemesta oli siivet; mutta rinta ja pää olivat naisen. Silloin vaimo katsoi mieheensä nuhtelevasti ja toivottomasti ja sanoi: „Nyt minun täytyy jättää sinut ainiaaksi“. Sitten hän lensi ulos ikkunasta. – Legendaan

tietysti kuului, että tämä ritari teki pyhiinvaellusmatkan Palestiinaan ja meni sitten Roomaan, jossa eli eräässä luostarissa

Tuommoisia kertomuksia, asioita siis kerrotaan luonnonhenkien ja ihmisten avioliitoista. Ja tuossa kirjassa, josta mainittiin, viitataan siihen, että Mooseksen kirjassa puhutaan, että jumalalliset olennot katsoivat taivaasta ja näkivät ihmisten tyttäret kauniiksi ja tulivat alas maan päälle ja ottivat heitä puolisoikseen.

Nyt joka tapauksessa tuossa kirjassa puhutaan siitä, kuinka filosofin pitäisi mennä avioliittoon luonnonhenkien kanssa, koska se oli ihmiskunnan alkuperäinen tarkoitus. Ihmiset lankesivat siitä pois yhtyäkseen toisiinsa. Tämä on erittäin ihmeellinen teoria, emmekä me sitä ollenkaan ymmärtäisi, elleimme katsoisi ja tutkisi, mitä siinäkin on takana.

Tutkikaamme, katsokaamme vain, miten on meidän suhteemme noihin luonnonolentoihin, sillä myönnettävä on, että näkymättömiin luonnonhaltioihin voi olla ja on tänä päivänä jollakin ihmisellä suhteita. On aivan kuin me ihmiset olisimme semmoisia kummallisia olentoja, joissa on taivas ja helveti, jotka yhdistävät itseensä hyvää ja pahan. Me siis osaamme vetää luontoa alas pahaan tai nostaa ylös hyvään. Ja tämä näkymätön luonto, haltioiden maailma, jossa useimmat olennot ovat kuolevaisia – vasta määrättyssä korkeudessa hekin saavuttavat kuolemattomuuden – se on altis kaikelle sille inhimilliselle imartelulle, jota osoitamme toisiamme kohtaan ja josta nautimme. Ihminenhan voi aivan kuin istua pilven päällä ja antaa toisen ryömiä maassa edessään ja kuvitella olevansa merkillinen olento. – Nämä kummalliset luonnonhaltiat ovat olentoja, jotka edustavat aivan kuin sitä puolta ihmisestä. Todelliset jumalalliset olennot eivät siedä sellaista. Jos voisimme katsoa heidän sydämiinsä tai Isän Jumalan sydämeen, niin näkisimme, mikä kauhistus kaikki kumartaminen ja suitsutus on heille. He eivät kärsi aineellista harhaa, vaan he tahtovat ainoastaan totuutta. Niinkuin Jeesus Kristus sanoo: „Tulee aika, jolloin Isää palvellaan totuudessa ja hengessä.“ Jumalalliset olennot eivät tahdo mitään muuta kuin

todellista sydämen nöyryyttä ja kumartamista totuuden edessä, rakkauden edessä, ei minkäänlaista suitsutusta.

Mutta luonnonhenget, – haltiat, jotka eivät ole kuolemattomia olentoja, nauttivat äärettömästi kaikesta „suitsutuksesta“, he aivan kylpevät siinä. – Kaikella on tarkoituksensa. En sano, ettei meidän ihmisten tulisi osoittaa mitään kunnioitusta, imartelua, hemmoittelua, meidän täytyy ainoastaan tietää, milloin ja miten käytämme niitä, ja että ne ovat puhtaita keinoja. Meidän ei pidä erehtyä luulemaan niitä toiseksi, kuin mitä ne ovat. – Nämä luonnonhaltiat ottavat (miehellään) vastaan jumalallista palvontaa, se antaa heille pienen illuusion siitä, että he ovat enemmän kuin mitä ovat, että heidän elämänsä voi kestää kauemmin, kuin mitä se kestää.

Nyt ihmisen, jos hän tahtoo olla oikea ihminen tässä näkyvässä maailmassa ja jatkaa sukua tässä, hänen täytyy olla hyvin selvillä rakkaudesta tai selvillä siitä, että hän todella rakastaa sitä toista olentoa, jonka kanssa hän tahtoo jatkaa sukua, synnyttää. Hänen täytyy olla varma siitä, että hän kokonaan rakastaa häntä; hänellä ei saa olla mitään sivuajatuksia. Avioliitossa ollessaan hän ei saa vaimoonsa tai mieheensä yhtyessään kuvitella mitään muuta, vaan rakastaa juuri tuota olentoa, muuten se ei ole puhdasta. Jos hänellä on muunlaisia sivuajatuksia, silloin tapahtuu, että hän kutsuu luokseen tuommoisia edesvastuuttomia luonnonhenkiä. Te ymmärrätte konsekvenssin (johdonmukaisuuden) myös tässä. Jos ihminen ei rakasta ketään, mutta rakastaa yksin sukupuolielämää, se merkitsee, että hän kutsuu luokseen luonnonhenkiä. Se on semmoinen asia, jota ihminen ei voi välttää. Hän ei voi välttää sekaantumasta haltioiden maailmaan. Ja jos hän on epäpuhdas, hän kutsuu luokseen kaikista alinta haltioiden maailmaa, ja hän aina synnyttää silloin tuommoisen haltiaolennon kanssa kaikenlaisia pahoja olentoja maailmaan, kuten Adam Lilithin kanssa, ja se voi mennä hyvin pitkälle. Tuommainen luonnonhenki voi joissakuissa tapauksissa aineellistua ja elää

ihmisen kanssa avioliitossa. Nyt silloin on (olemassa) se mahdollisuus, että luonnonhaltia semmoisen kokemuksen kautta tulee tietoiseksi inhimillisyydestä ja pyrkii kuolemattomaksi. Siinä voi siis olla jotakin hyvää. Luonnossa on sillä tavoin, että meidän kaikkia syntejämme ja heikkouksiamme koetetaan käyttää hyvään äärettömien tuskien perästä. Mutta ihminen ei ole kutsuttu sillä tavalla herättämään luonnonhengissä kuolematonta minää, vaan aivan toisella tavalla suhtautumaan luonnonhenkien maailmaan ja heitä auttamaan.

Kun vanhat kabbalistit sanoivat, että ihmisen pitää, jos hän tahtoo nousta lankeemuksesta, johon hän on joutunut Adamin ja Eevan syntien kautta, tehdä liitto luonnonhaltioiden kanssa, ottaa puolisokseen jokin luonnonhaltia, mutta ei aineellisia haltioita, vaan kaikista korkeimpia, siis ilman, tulen tai veden henkiä, silloin me ymmärrämme, että sillä asialla tarkoitetaan jotakin aivan erikoista. Kun vähän tarkemmin luemme sitä kirjaa, josta olen puhunut, niin huomaamme, että siinä sangen selvästi teroitetaan: ihmisen, joka tahtoo joutua avioliittoon tuommoisen henkiolennon kanssa, ensimmäisenä ehtona on, että hän on ehdottomasti puhdas. Se, että hänen täytyy luopua miehenä naissukupuolesta, merkitsee, että hänen täytyy kokonaan luopua kaikesta sukupuolielämästä, kaikesta nautinnonajatuksesta, kaikesta, mikä on yhteydessä sukupuolielämän kanssa. Hänen täytyy tehdä itsensä täydellisesti puhtaaksi ihmiseksi. Silloin hänelle voi avautua mahdollisuus joutua liittoon jonkin luonnonhaltian kanssa. – Kysykäämme: tapahtuuko semmoista meidän aikanamme? Me vastaamme: satunnaisia liittoja on aina. Meillä ei olisi mitään kulttuuria, ellei joillakuilla olisi edes satunnaisia liittoja luonnonhaltioiden kanssa. Joka kerta, kun ihminen joutuu haltioihinsa, kuten sattuvasti sanotaan, inspiraation tilaan, joka kerta, kun jumalallinen voima tulee hänen päälleen, että hän säveltää tai runoilee tai luo jotakin kuolematonta ja kaunista, hän tuntee silloin, että jokin laskeutuu hänen ylitseen, että hänen aivoissaan, päässään tapahtuu

ihmeellinen yhtymä, yliluonnollisen puhdas ja merkillinen yhtymä, että hän osaa luoda. Ei mikään luominen ole mahdollista, ellei ole vaikutusta kahden voiman välillä. Jokainen taiteilija tietää, että hän joutuu haltioihinsa. Tuommoinen innoitus voi olla alhaista laatua, ja silloin se on alempien olentojen vaikutusta. Mutta todellinen, jumalallinen inspiraatio on johtunut siitä, että korkea luonnonolento on ihmiseen yhtynyt. Mitä on se korkea olento? Eikö se ole kuolevainen sylfi, undini tai salamanteri? Aivan oikein, mutta jumalallinen olento lähettää hänen kauttaan jonkin ajatuksen, ja jumalallinen ajatus on kuin suuri symfonia tai näky. Semmoisen ajatuksen luonnonhaltia ottaa (vastaan) ja antaa ihmiselle. Ja suuret ihmiset, jotka ovat suuria neroja, luovia olentoja, voivat olla liitossa jonkin erinomaisen ilmaolennon kanssa, joka heitä sillä tavalla palvelee. Ja se on liitto, joka on luovaa laatua, mutta se ei ole sukupuolista. Jokainen nerokas ihminen tietää, että kun hän luo, hänen on täytynyt olla puhdas, hänellä ei ole saanut olla mitään tekemistä sukupuolisuuden kanssa. Siis tuommoinen psykologinen yhtymä luonnonhaltian kanssa, joka luo jotakin tähän näkyvään maailmaan, on aivan sukupuolisuuden yläpuolella.

Siis me ymmärrämme hyvin, että kun sanotaan, että pitää vapautua naisten viehätyksestä, on kysymys luomisvoiman siirtämisestä korkeammille tasoille. Ja kun siinä kirjassa, josta on puhuttu, kysytään, millä tavalla ihminen voi joutua tekemisiin semmoisten olentojen kanssa, niin siihen vastaa viisas: „Ihmisen täytyy koota aurinkovoimaa kristallipalloon koveropeilien avulla“. Se on selvää kieltä meidän ajallamme. Kristallipallo on ihmisen aura, koverot peilit ovat tshakrat, lootuskukat. Niiden avulla juuri auringon tulta tulee meidän auraamme, syyruumiiseen. Siis se on meidän henkiruumiimme, joka täytyy jumalallisella elämänvoimalla. Sillä tavalla meidän tulee puhdistaa itseämme, että voimme ottaa vastaan jumalallista voimaa, tulta.

Sitten toinen sääntö on: ihmisen pitää ottaa elementit – maata, vettä ja ilmaa –, puristaa ne kokoon ja sitten tieteellisesti eritellä eri elementit toisitaan. Ja sitten lisätään: maan ja veden toisistaan erittelemisen on verrattain helppoa; muiden on vaikeampaa. Tämä on aivan päivänselvää, kun teosofi, salatieteilijä sitä lukee. Meillä ei ole ainoastaan maaruumis, vaan myös vesi-, ilma- ja tuliruumis, joita nimityksiä olen jo käyttänyt kirjassani „Kalevalan Avain“. On siis puhe ihmisen neljästä käyttövälineestä. Tulesta oli jo äsken puhetta. Maa-, vesi- ja ilmaruumista ihmisen pitää oppia hillitsemään, sitä näkymätöntä käyttövälinettä, joka on kokoonpantu näistä. Sitten hänen pitää tieteellisesti, psykologisesti eritellä nämä eri ruumiit toisistaan. Siis tunteet toisista ja kaikesta siitä, mitä on tässä fyysisessä, maaruumiissa. Ja silloin on hyvin helppoa erottaa toisista tunteet ja mitä tässä näkyvässä ruumiissa on aistimuksia, luonnollisia vaistoja, mutta vaikeampi on päästä ajatuksien herraksi.

Kun tämän huomaamme ja ymmärrämme, niin näemme selvästi, että tuommoinen kirja, joka ensin voi tuntua melkein pä huonolta kirjalta, sisältää juuri todellista, salaista itsekasvatusoppia ja salatieteellistä filosofiaa. On ainoastaan yksi tie, millä ihminen voi vapautua luonnon kaikkien näkymättömien voimien kahleista, ja se tie on puhtauden tie.